

Onderstaande levensbeschrijving komt uit het boek: 'Zonen en dochters met een missie - Een boek over missionarissen uit Boekel en Venhorst', door Jan Meulemeesters c.s. (100 pagina's A4)
Uitgave: 2002, Heemkundekring & Missiecomité Boekel-Venhorst.

Gewerkt als zorgzame vrouw en moeder

Hendrika van de Laar werd op 17 juli 1916 te Boekel geboren als dochter van Franciscus van de Laar (1882-1931) en Adriana van den Berg (1879-1963). Zij trad op 2 februari 1942 in bij de Zusters van Barmhartigheid te Ronse in België. Het noviciaat heeft ze door oorlogsomstandigheden in Nederland (Voorburg) gedaan. Op 13 augustus 1943 werd zij geprofest te Ronse. Ook twee zussen van haar traden in bij dezelfde orde.

Op 27 september 1947 vertrekt zij voor het eerst naar het missiegebied Zaïre (Belgisch Congo); daar is zij als hoofdverpleegster verbonden aan het ziekenhuis in Ngandajika.

Wegens de onlusten in Congo is het niet langer

mogelijk daar te verblijven en zo keert zij met een aantal andere zusters in 1955 terug naar het klooster in Ronse. Daar behaalt zij haar Witte-Kruisdiploma en volgt zij ook nog een talenstudie.

Van 1957 tot en met 1960 is

zij werkzaam in het hospitaal in Ngandjika en daar krijgt zij de zorg voor de verdeling van de medicijnen. Dan volgt haar vertrek naar Muetshi waar zij werkzaam is bij een primitieve volkstam de Balindi, "klein van stuk en

Links Zuster Concordia van de Laar, blij en zorgzaam

De onderwijzeressen hebben veel tijd nodig om toilet te maken

ook tamelijk lui," zo merkt zij op in een van haar brieven. En ook dat de Staat weer de hand gelegd heeft op de lagere school en het hospitaaltje die vroeger aan de missie gegeven zijn. Zuster Concordia heeft de 'Oorlog' ofwel de onafhankelijkheid mee gemaakt in Ngadajika en is van daaruit moeten vluchten. Na vele omzwervingen via Kasansa en Katanga keert zij vanuit Lambumbashi naar België terug.

In 1963 keert zij terug naar Congo en wel naar Kasansa maar omdat die streek niet veilig is, wordt ze al na een paar maanden overgeplaatst naar Muetsi. Daar heeft zij de zorg voor een hospitaal en voor de weeskinderen, waar zij jaren, aldus een mede-

zuster, gewerkt heeft als een zorgzame vrouw en moeder. Over die tijd schrijft Zuster Concordia, dat het niet meer is als vroeger en dat alles veel is achteruitgegaan. Maar dat de mensen hun wel genegen zijn en samenwerking zoeken, daar zij ondervonden hebben de blanken maar moeilijk te kunnen missen.

Na het vertrek van de Belgen uit Congo wordt de bestaande gezondheidsdienst opgeheven met alle noodlottige gevolgen van dien: een toenemend aantal mensen met tbc en meltaatsheid. In de tachtiger jaren schrijft zij de zorg te hebben voor een ziekenhuis in Muetsi op 270 km van de stad Luluaburg, ver in de binnenlanden waar geen

verdere medische hulp aanwezig is. Daarnaast heeft ze ook nog een kliniekje waar baby's en weesjes worden verzorgd.

Begin tachtiger jaren, als haar krachten door ziekte ondermijnd worden, meent ze dat de Heer haar niet meer nodig heeft in Muetsi en vraagt om na achten-dertig jaar missiewerk, naar België te mogen terugkeren. In 1983 viert zij met familie en vrienden haar veertigjarig kloosterfeest in Coude-water te Rosmalen. Op 28 september 1985 overlijdt zij in het klooster van de Zusters van Barmhartigheid te Ronse op een leeftijd van negenenzestig jaar.